

CAJA CAZEMIER

Like me!

Uitgeverij Ploegsma Amsterdam

1

‘Morgen is het zover, hè?’

Verwachtingsvol keken beide moeders haar aan. Zilver blikte snel van de een naar de ander, haar vork zwevend tussen haar bord penne met tonijn en haar mond, alsof ook hij aarzelde.

Morgen, dacht Zilver, ben ik jarig. En morgen begint de brugklas. Ze stopte de vork in haar mond, zo hoefde ze nog even niets te zeggen, want de moeders hadden haar geleerd niet met volle mond te praten. *Tuurlijk, super, hartstikke tof en cool en zo, maar ook een beetje eng...*

De brugklas dan.

Ze kreeg een stomp tegen haar linkerbovenarm van Zonne. ‘Mijn kleine zusje wordt groot! Ik vind het wel leuk dat je ook naar mijn school gaat.’ Of zoiets. Zij had wel haar mond vol pasta.

Nu kwam er ook een stomp van rechts. Die kwam waarschijnlijk per ongeluk op haar rug terecht.

‘Zeg je nou dat ik niet groot ben?’ Dat was Zepp, die probeerde langs Zilver zijn oudste zus te raken. Zilver zat heel even ingeklemd in de knokpartij van zus en broertje. Hé, en waar ging het nou over? De brugklas of dat ze twaalf werd?

Ze zaten met z’n vijven aan tafel, zij drieën op kussens op de houten bank die tegen de muur geschoven was, hun twee moeders op stoelen tegenover hen. Ze wisselden nogal eens van plek aan tafel, maar altijd zat er iemand tussen Zonne en

Zepp in. Nu was Zilver de klos.

‘Jongens, hou op! Moet dat nou zo?’ De bekende frons tekende zich af op het voorhoofd van Mirjam.

Jeska lachte. ‘Jullie zijn allemaal een jaartje groter,’ zei ze. ‘Goh, Zepp naar groep zeven, Zilver naar de brugklas en Zonne naar de vierde.’

‘Jullie zijn niet een jaartje groter,’ merkte Zonne op terwijl ze én een blik op haar mobiel wierp die naast haar bord lag én een nieuwe hap naar binnen schoof.

‘Hoezo?’ vroeg Mirjam.

‘Jullie zijn een jaartje *ouder!*’

‘Helaas wel,’ zei Mirjam met een zucht.

Jeska lachte opnieuw. ‘Gelukkig wordt iedereen altijd een jaartje ouder,’ grijnsde ze. ‘Stel je voor dat jullie voor eeuwig irritante pubers zouden blijven, daar zouden we mooi klaar mee zijn!’

‘Maar we houden wel heel veel van jullie hoor,’ voegde Mirjam er met pretoogjes aan toe.

‘Al zijn we natuurlijk wel heel blij dat jullie morgen weer naar school gaan,’ gooide Jeska eroverheen. ‘De zomervakantie heeft lang genoeg geduurd.’

Zonne stak haar tong uit en richtte haar aandacht weer op haar bliepende mobiel. Met vlugge vingers gaf ze antwoord.

Morgen! dacht Zilver weer. *Morgen heb ik mijn nieuwe telefoon.* Ze had hem van de week met Mirjam al uitgezocht en hij lag ergens in huis klaar voor morgen.

‘Zonne, kan dat nou niet even wachten?’ vroeg Jeska terwijl ze een hand uitstak naar de mobiel van Zonne.

‘Nee,’ antwoordde die en ze typte onverstoorbaar verder.

De moeders keken elkaar aan. ‘We willen even iets afspreken over die telefoons,’ zei Mirjam.

‘Vanaf morgen géén telefoons meer aan tafel!’ zei Jeska.

Eigenlijk waren haar moeders allebei een beetje anti-mobiel, dacht Zilver, omdat ze best streng waren daarop, maar waarschijnlijk had Zonne daar meer last van dan zij.

Jeska stond op. ‘Wie wil er een toetje?’

De lege borden werden naar de keuken gebracht en er kwam een pak aardbeienyoghurt op tafel.

Na het eten zei Mirjam: ‘Jeska gaat zo direct weer aan het werk, helpen jullie even met afruimen?’

Aan het werk, dat was in FrouFrou, het café van Jeska en Mirjam. Zij woonden erboven.

Voor Mirjam uitgesproken was, vloog Zepp van tafel en Zonne was alweer – of nog steeds – verdiept in haar telefoon.

‘Zepp!’ Jeska riep hem terug.

Aan de andere kant van de kamer hield Zepp in. ‘Whatszepp?’ riep hij over zijn schouder en hij verdween uit de kamer.

‘Ach, laat hem maar,’ suste Mirjam. ‘Dan is hij morgen aan de beurt.’

Zilver kwam kreunend overeind. Nu gaf zij haar zus een elleboogstoot. ‘Afruimen!’

Zonne kon zich nog niet losmaken van haar telefoon. ‘Bezig, zie je toch,’ mompelde ze.

Zilver begon vast met het opstapelen van de yoghurtschaaltjes en liep ermee naar de keuken, waar Mirjam de vuile pannen voorspoelde. Vanuit de keuken riep ze: ‘Kom op, Zonne, ook even helpen, alstublieft.’

‘Straks, eerst effe...’ Ze nam de moeite niet om haar zin af te maken.

Toen Zonne klaar was met haar telefoon, was de tafel afgeruimd en de afwasmachine gevuld.

‘Jij mag de vaatwasser uitruimen als hij klaar is,’ zei Mirjam tegen Zonne. ‘Kind, je lijkt wel vergroeid met dat apparaat.’

Zonne grijnsde. ‘We leven nou eenmaal non-stop in een chatsessie.’ Ze veegde met haar duim over het scherm en wenkte Zilver. ‘Ik wil een selfie met jou. Dit is jouw oudejaarsavond, weet je? Ik zal nooit meer een zusje van elf hebben...’

Zilver ging naast Zonne op de bank zitten en met de hoofden tegen elkaar geleund maakte Zonne een paar selfies. Ze scrolde erdoorheen.

‘Die is het leukst!’ besloten ze samen.

‘Stuur je hem naar mij?’ vroeg Zilver. En daarna verbeterde ze zichzelf: ‘Nee, doe morgen maar, dan heb ik hem op mijn nieuwe telefoon.’

Ze zag hoe Zonne de selfie meteen online zette. ‘Kleine zus!’ schreef ze erbij. Ze wilde direct nog een van de selfies op Instagram plaatsen, die ze eerst uitvergrootte en bijsneed, zodat ze er alleen op stond. ‘Grote zus!’ typte ze daarbij. ‘Like me!’ riep ze uit. ‘Like me a lot! Anders ben ik ongelukkig!’

‘Mag ik zien?’ Zilver stak haar hand uit en pakte de telefoon van Zonne aan. Ze keek even en scrolde toen door Zonnes foto’s, die aldoor heel veel likes opleverden. Ze zag Zonne met zoenmondjes, Zonne met vriendinnen, Zonne in een pas-hokje, Zonne in een gekke houding, Zonne in de spiegel met haar telefoon in de hand, Zonne met jongens, Zonne op school...

Dit was het leven dat haar te wachten stond. ‘Hoe weet ik nu hoe je moet doen in de brugklas?’ vroeg ze toen.

‘Och, ukkie, dat gaat vanzelf.’

Een beetje geërgerd zei Zilver: ‘Ik ben geen ukkie.’

‘Gewoon jezelf zijn.’ Zonne was serieus nu. ‘Kijk maar hoe

de anderen het doen, en dan doe je dat ook.'

Zilver fronste. Was zij ook maar vast vijftien, het leek allemaal zo eenvoudig als je Zonnes leven bekeek.

'Als je maar niet gaat rennen in de gangen,' voegde Zonne toe.

Kijk, daar had ze wat aan, dat was een duidelijke tip.

'Maar hé, het komt goed!' Zonne stond op. 'En nu ga ik...'
Ze liep weg zonder haar zin af te maken.

Hoe kreeg ze het voor elkaar, jarig zijn op de allereerste dag in de brugklas? Zilver liep de trap op naar haar kamer. Ze had een beetje buikpijn als ze aan morgen dacht. Het leven was één groot feest als ze haar zus mocht geloven. Zou het echt zo gemakkelijk zijn? In de spiegel boven haar wastafel keek ze naar het meisje dat morgen twaalf werd. Normale lengte, normaal gewicht, maar geen normale kleur haar. Nou ja, ze was vast de enige niet met rood haar. Maar misschien wel in de klas. Op de basisschool was het nooit een reden geweest om haar te gaan pesten of zo, en Zonne en Zepp hoorde ze er ook niet over, waarom zou dat morgen anders zijn?

Zilver wreef met haar handen door haar halflange haar. Ze had bruine ogen en jammer genoeg best veel sproeten, van hen drieën had zij er het meest. Wat had ze daar een hekel aan!

In de spiegel keek het sproetenmeisje haar boos aan. Dat moest ze maar niet doen morgen, zo boos kijken. Hoe dan wel? Ze probeerde verschillende gezichten uit, ze trok haar wenkbrauwen op, ze lachte, ze keek neutraal, ze maakte een zoenmondje – dat laatste niet natuurlijk! Gewoon maar een klein beetje lachen.

Haar blik gleed van de sproeten omlaag naar haar schouders, en vervolgens naar haar lijf. Haar lach verdween en ze hield haar adem even in waardoor haar borsten duidelijker te zien

waren onder haar t-shirt. Ze blies uit. Haar borsten bleven.

Ze waren ineens gaan groeien, en ze kon er niets tegen doen. Ze wilde ze helemaal niet! Haar lichaam voelde niet meer zoals ze gewend was. Zo vreemd, zo niet-Zilver! Haar kleren zaten anders, zelfs haar broeken pasten niet meer. Ze had met Jeska de stad in moeten gaan om nieuwe kleren te kopen. Dat was dan weer een voordeel: ze had nu twee leuke, hippe broeken. En die ene ging ze morgen aandoen, met dat nieuwe shirtje erop dat ze niet nodig had, maar toch mocht hebben van Jeska.

En toch...

Het liefst zou ze willen dat alles hetzelfde bleef. Ze wilde geen ander lijf, ze wilde niet ongesteld worden, ze wilde geen andere school. Ze wilde gewoon doorgaan waar ze was gebleven. De zomervakantie was klaar, en nu terug naar...

Ze grijnsde naar haar spiegelbeeld. Ha, ha, dat kon natuurlijk niet. Onzin om zo te denken!

Dus het zou vast goed gaan op de nieuwe school. En ze kreeg heus wel nieuwe vriendinnen... Had ze wel de goede school gekozen? Van haar groep acht gingen alleen Jamilla, Quinn en Mo naar Het Bolwerk. En al was ze blij dat ze niet helemaal alleen hoefde, ze had nooit veel met Jamilla opgetrokken.

Het scheelde wel dat ze de meesten van haar nieuwe klas al gezien had bij de kennismakingsmiddag in juni. Ook had ze een aantal meiden direct toegevoegd op Instagram – Tessel, Shannon, Arianna, Fatima – zodat ze het gevoel had hen al een beetje te kennen. Maar in het echt was het anders, ze voelde het in haar buik.

Ze liep weer naar beneden, op zoek naar een van de moeders. O ja, Jeska was terug naar het café, maar Mirjam zat met

de krant op de bank. Zilver kroop lekker onder de arm die haar moeder automatisch om Zilver heen sloeg. Dat was fijn.

‘Weet je zeker dat je niet wilt trakteren morgen?’ vroeg Mirjam. ‘We kunnen nog naar de winkel gaan...’

‘Nee, ik wil eerst weten hoe het allemaal gaat...’

‘Maar Zonne zegt...’

‘Weet ik, maar ik wil afwachten.’

‘Heb je er zin in?’

Zilver zuchtte. ‘Jawel...’

‘Dat klinkt niet zo enthousiast...’

Zilver vertelde een beetje aarzelend wat er net allemaal door haar hoofd had gespookt.

Mirjam keek haar aan en streek een rode haarlok uit Zilvers gezicht. ‘Hé meisje, zo ken ik jou niet, het is toch altijd goed gegaan? Dus morgen gaat het ook goed!’ En ze drukte haar even lekker tegen zich aan.

2

‘Nou, gefeliciteerd hè!’

Op de afgesproken plek stond Jamilla de volgende ochtend op Zilver te wachten. Ze had geappt gisteravond met de vraag of ze het laatste stuk samen konden fietsen.

‘Ja, dank je.’

‘Wat heb je gekregen?’ vroeg Jamilla.

‘Een nieuwe telefoon.’

‘Tof.’

Het was heel feestelijk geweest vanochtend aan de ontbijttafel, met fruit, gekookte eitjes en versgebakken broodjes. Jeska, die normaal uitslaapt als ze tot ’s avonds laat werkt, was speciaal voor haar verjaardag vroeg opgestaan. In haar ochtendjas, haar rode krullen nog in de slaapstand, stond ze samen met Mirjam te zingen. ‘Lang zal ze leven...’

Naast haar bord lag een klein, rechthoekig pakje. Drie keer raden wat daarin zat... Van Zonne kreeg ze een gebloemd hoesje eromheen en Zepp kwam aanzetten met een prachtige doos kleurpotloden. Tof, haar oude waren stompjes geworden.

‘Hoe fietsen we?’ vroeg Jamilla nu. ‘Hierlangs?’

Zilver wees. ‘We kunnen beter nog even doorrijden en dan verderop rechts afslaan.’ Het was de route die Zonne altijd nam naar Het Bolwerk. ‘Vind je het spannend?’ vroeg ze toen.

Jamilla knikte. ‘Jij?’

‘Best wel.’

‘Ik ook. Jammer dat de meeste meiden van onze klas naar het Emma College gaan.’

‘Ja, echt jammer.’ Zilver dacht aan Pien en Charley, haar beste vriendinnen, die nu op weg waren naar de andere scholengemeenschap. Het onvoorstelbare was gebeurd: na acht jaar bij elkaar in één groep gingen ze uit elkaar. Allebei hadden ze enorm hun best gedaan om Zilver over te halen mee te gaan naar ‘hun’ school. Zilver had nog lang gearzeld, maar Zonne kwam met zulke leuke verhalen thuis over Het Bolwerk en ze hadden er veel meer creatieve vakken. Dat vond Zilver leuk, het voelde gewoon goed, deze school, dat wist ze meteen al bij de open dag. Pien had een oudere zus met leuke verhalen over het Emma.

Maar haar leek Het Bolwerk leuker. Dat moest ze nu vasthouden, vond ze. Het Bolwerk was een goede school. Ze had er zin in, en eindelijk ging dan gebeuren waar ze maanden naar had uitgekeken. Plotseling vond ze wat ze gisteravond gedacht had wel wat kinderachtig. Ze had ook geen buikpijn nu. Je weet niet hoe het in een nieuwe klas zal zijn, hoe alles wordt, hoe de anderen zijn, al het nieuwe is spannend, maar toch vooral leuk!

‘Maar ik heb wel zin,’ zei ze.

‘Ik ook,’ zei Jamilla.

Gek, nu ze zich zo feestelijk jarig voelde, had Zilver het idee dat ze de hele wereld aankon. Ze was dus wel mooi twaalf! En ze was brugklasser van Het Bolwerk!

Zilver keek op haar horloge. Twintig minuten fietsen, nu kwamen ze in de buurt, van alle kanten kwamen fietsers aangereden. Deze straat nog uit, en daar zag ze het hoge gebouw al. Het was best een indrukwekkende school zo aan de brede laan, met twee verdiepingen en de ‘torens’ op de hoeken: daar

was een extra lokaal als derde verdieping. Maar ze moesten eromheen, in het hoofdgebouw zat de bovenbouw. Ze fietsten de hoek om naar de aanbouw erachter waar de onderbouw zat. Ze zou Zonne niet eens vaak zien, dacht ze.

Nieuwsgierig keek Zilver naar de kinderen die samen met haar het plein op reden en hun fietsen wegzetten. Zag ze ergens een bekende, iemand uit haar klas misschien? Wat veel leerlingen, zeg. Nu begon het echt... En ineens waren de zenuwen er weer.

Haar horloge wees vijf voor negen, ze waren nog maar net op tijd. Nu moesten ze het lokaal nog zoeken, maar dat kon niet moeilijk zijn, want dat was ergens beneden. Klas 1D werd verwacht in lokaal 008. Het had allemaal in de brief gestaan die ze vorige week thuis had gekregen.

Ze zette haar fiets op slot en hing haar rugtas om haar schouder. Die was nog lekker licht, voor vandaag had ze alleen haar agenda, een paar schriften, haar etui, en brood meegenomen.

Samen met Jamilla stapte ze door de open deuren de hal van de school in, waar het dringen was. Ze hield in en keek weer om zich heen of ze een van de meisjes uit haar klas zag die ze op Instagram had staan. Of zouden die al in het lokaal zijn?

Er werd tegen haar opgebotst en ze voelde een duw tussen haar schouderbladen. ‘Hé, loop eens door!’

Haar schouders kropen omhoog van de spanning, maar Jamilla trok haar onverbiddelijk mee. Hier de gang in. De nummers stonden naast de deuren van de lokalen en bij elk lokaal stond wel een leraar of lerares te wachten.

Lokaal zes, lokaal zeven, lokaal acht. En daar stond hun mentor, meneer De Haan, Zilver herkende hem van de kennismakingsmiddag.

‘Hallo, goedmorgen, welkom!’ Hij begroette hen met een handdruk. ‘Ga zitten. Zoek een plekje.’

Zo te zien waren de meesten er al. Ze zag zo snel geen van de meisjes die ze nog kende van de kennismakingsmiddag en die ze nu op Instagram had: Shannon, Tessel, Arianna of Fatima. De klas bestond uit gezichten en veel gepraat, en ze haalde diep adem. Onwillekeurig ging haar hand even door haar rode haar.

Waar was nog een lege plaats? De tafels stonden in rijen achter elkaar, en halverwege bij het raam konden ze gaan zitten. Samen liepen ze ernaartoe. Zilver voelde iedereen kijken, daarom hield ze haar blik voor de zekerheid op de grond voor haar voeten. Was het haar haar? Haar sproeten? Haar nieuwe kleren waren oké, dat had Zonne zelf gezegd.

Nou, kom op, niemand zegt wat, tenminste niet hardop. Gewoon gaan zitten, dan hebben we dat maar gehad.

Ze had vanochtend eerder van huis moeten gaan, dacht ze toen ze naast elkaar aanschoven in de rij bij het raam, dan had zij iedereen binnen zien komen.

Meneer De Haan deed de deur dicht. ‘Zo klas 1D, welkom! Fijn dat jullie er allemaal zijn. Vandaag zullen we vooral bezig zijn met kennismaken. Met de school, met elkaar, met de schoolregels...’

In een andere rij werd zacht gegrinnikt. Wat was hier grappig aan?

Meneer De Haan reageerde niet. ‘Maar eerst jullie namen.’ Hij pakte een papier uit zijn tas met de plattegrond van het lokaal, zag Zilver. ‘Ik zal mijn best doen ze zo snel mogelijk te onthouden.’

Daarna noemde hij een voor een de namen op. Een meisje verbeterde haar naam: ‘Het is niet Lies, meneer, maar Lizz met dubbel z.’

‘Lizz, oké Lizz.’

Zilver, die als een van de laatsten aan de beurt was, zette zich schrap.

‘Zilver Westenberg.’

Ook al hadden ze allemaal een lijst met alle namen thuisgestuurd gekregen, er werd gekeken en gelachen. Wie heette er nou Zilver?!

Ze voelde haar wangen warm worden, misschien wel zo rood als haar haar, maar ze wist dat ze hier doorheen moest. Daarna zouden ze eraan wennen, net als op handbal, dat had Mirjam gister zelf gezegd. Dan zouden ze accepteren dat zij gewoon zo heette.

Maar eerst kwamen er altijd stomme reacties. Zilver had zo’n idee dat Zonne zich er niet druk om maakte, die trok zich nooit ergens iets van aan. En Zepp... Die had zijn eigen strategie ontwikkeld. Als iemand iets zei van de naam Zepp, zei hij altijd: ‘Wil je een mep?’

Mooi, de namenronde was afgelopen. En de aandacht van iedereen was nu weer bij meneer De Haan, die aankondigde dat hij een groepsapp van de klas wilde aanmaken. ‘Dan kunnen we gemakkelijk communiceren als een les uitvalt, of over huiswerk of spullen die jullie mee moeten nemen.’

‘Leuk, meneer!’ riep een van de jongens.

‘Straks gaat er een lijst rond. Als je je telefoonnummer achter je naam wilt zetten,’ ging meneer De Haan verder, ‘dan maak ik de groep wel aan. En dan nu...’

Hij zei iets over de sleutels van hun kluisjes die ze zo meteen zouden krijgen. En vervolgens over de tablets waarmee ze op school voor verschillende vakken zouden werken. Toen deelde hij de roosters uit. Voor het eerst keek Zilver rond. O, kijk, schuin achter hen zaten Shannon en Tessel. Shannon keek net

haar kant op en ze zwaaiden naar elkaar. En Arianna zat twee plaatsen voor haar, naast ene Annelie, en Fatima zat in de rij bij de muur. Terwijl haar blik verder gleed, zag ze dat nog iemand haar blik beantwoordde. Het was een vrij groot meisje, haar lange bruine haar in een staart. Ze heette Lizz met dubbel z. Zilver glimlachte.

Lizz lachte niet terug.